

C.J Tudor, *Om de cretă*

Editura Nemira (2018)

283 pagini

“Nu răscoli amintirile copilăriei dacă știi că ascund secrete întunecate...”

Om de cretă de C.J. Tudor

Om de cretă de C.J. Tudor este un roman polițist, scris în capitole petrecute în anii 1986 și 2016. Personajul din a cărei perspectivă este prezentat romanul este Eddie.

Acțiunea este complexă, relatarea alternând între trecutul și prezentul protagonistului. Romanul începe cu anul 2016 în care Eddie este adult, profesor la școala orașelului natal. Un mesaj primit de la el și prietenii lui reînvie trecutul răscolind amintiri terifiante pe care toți au încercat să le lase în urmă. Amintiri despre cadavrul pe care l-au descoperit cinci prieteni, dezmembrat, dar pe care l-au descoperit consuși fiind de mai multe mesaje desenate cu cretă.

“Știi ce mai făceam? Prietenii mei și cu mine am inventat niște simboluri secrete pe care le foloseam pentru a înțelegeam doar noi.”

Deși genul cărții este thriller și tema cea mai importantă este crima, ca subteme găsim conceptul de familie și prietenie. Autoarea accentuează pe parcursul relatării relațiile dintre personaje. Cei cinci prieteni au familii ce simbolizează diferite probleme din societatea din ziua de astăzi: indiferența, lipsa încrederii, lipsa comunicării.

“Nimic nu era mai frumos decât să faci ceva ce nu ar trebui și să i-o plătești unui adult în același timp.”

Părinții credeau că odraslele lor nu sunt capabile să înțeleagă problemele lumii adulților. Dar copiii simt. Înțeleg. Observă. Ascultă și află. Astfel, o altă temă prezentă în text o constituie maturizarea, proces care se manifestă prematur datorită evenimentelor macabre. Grupul de prieteni începe să devină din ce în ce mai conștient de lumea și de oamenii ce îi înconjoară. M-a impresionat frământarea protagonistului, Eddie, în legătură cu mintea sa. Tatăl lui suferise de Alzheimer și Eddie se temea că l-a moștenit.

Mi s-a părut interesant faptul că acțiunea nu se învârtea doar asupra crimei. Când credeam că am intuit ce s-a întâmplat în 1986, în 2016 lucrurile se schimbă. Când credeam că în 2016 cunosc adevărul, mă trezesc cu descoperirea unor secrete în 1986.

Această carte mi-a schimbat perspectiva asupra lumii. Am ajuns la concluzia că nu trebuie să trag concluzii pripipite. Fiecare detaliu, oricât de nesemnificativ ar părea, contează.

Din pacate, m-a dezamagit finalul. Nu este deloc ce ma asteptam. Nu c-as fi tinut cu criminalul, nu ca l-as fi apreciat vreun moment, dar parca ma asteptam la ceva mai spectaculos. Ma asteptam, de fapt, la un twist. La o chestie care sa schimbe totul, sa te faca sa urasti un personaj pe care l-ai iubit si/sau sa iubesti un personaj pana atunci detestabil. Un final realist, decent, complet plauzibil, asta da. Dar eu ma asteptam la mai mult avand in vedere suspansul de pana atunci. Credeam ca va fi ceva ce ma va da pe spate.

Este o carte diferită, urmărește firul psihologic și nu lasă loc de scenarii. Nu pot să spun că a fost previzibil finalul, doar că e păcat că nu a fost un pic mai mult lucrat. Recomand *Omul de cretă* celor care vor să citească un roman bine scris, cu răsturnări de situație neașteptate, cu un protagonist pe care n-o să-l uiți prea curând și cu un mister care abia te așteaptă să-l dezlegi.

“În viață poți schimba multe lucruri – greutatea, înfățișarea, chiar și numele -, dar sunt și altele pe care, indiferent cât ai spera, ai încerca și te-ai strădui, e imposibil să le schimbi. Acestea sunt cele care ne călesc: nu lucrurile pe care le schimbăm, ci cele pe care nu reușim să le schimbăm.”

Donea Fernando-Emanuel, CNRV 9B